

Jean Echenoz. Jooks

Prantsuse keelest tõlkinud Indrek Koff

7

[---]

Kes see veel on? Erilist viisakust tema vastu üles ei näidata. Ah et teie tahate ka joosta? Ja kuskohast te välja kargasite? Nimekirjast otsitakse tema nime, aga ei leita. Eelmisel õhtul oli kapten, võimalik, et üllatava 14.25,8 mõju all olles, unustanud stardikohtunikule nimekirja tehtud muudatused edasi anda. Kuid mõned välismaa jooksjad on Emilit võistlemas näinud, nad tunnevad ta ära ja kinnitavad, et kõik on õige, lõpuks lubatakse ta starti.

Hästi, olgu peale, pomiseb stardikohtunik, olgu peale, aga tulete siia tahapoole, teise ritta, siia vahesse. Nüüd hakkab Emilil kõrini saama ja ta sõandab protesteerida. Ta üritab selgeks teha, et tal on õigus saada stardikoht raja servas ja teised jooksjad on temaga solidaarsed, toetavad teda. Nemad teavad, mis taseme mees Emil on, et ta on väga hea, et ta kuulub nende hulka, kes paigutatakse sisemisele rajale. Olgu, toriseb stardikohtunik ja tõstab püstoli. Nii, läheb lahti!

Et niisugusest vastuvõtust ärritunud Emil võtab kohe väga kiiretempo, on ta õige pea ka kõige tugevamad vastased maha raputanud. Tema samm on isegi nii nobe, et varsti on ta viimastest juba ringiga ees. Kõik kaheksakümmend tuhat vaatajat tõusevad kisades püsti nagu üks mees, sest Emil pakub neile vaatamängu, milletaolist nad ei ole iial näinud: kui ta on kõigist vastastest ringiga mööda läinud, hakkab ta neist üksteise järel juba teist korda mööda minema ja samal ajal kui nemad löödult sammu aeglustavad, paneb tema muudkui tempot juurde. Vaatajatel on suud ammuli või siis kisa täis, nad on rabatud nii Emili sooritusest kui ka tema võimatust jooksustiilist, nad ei usu oma silmi. Ka Larry Snyder on püsti hüpanud, isegi tema on sellest kummalisest stiilist jahmunud. See ei ole normaalne, otsustab ta, see ei ole mitte ühestki otsast normaalne. See tüüp teeb kõik täpselt nii, nagu teha ei tohi, ja võidab ometi.

Ainult kaks ringi veel, pasundab imetlev teadustaja, kui Emil temast mööda jookseb, ja et too paremini aru saaks, tõstab ta kaks sõrme üles, nii lähedalt, et torkab või silmad peast välja. Tribüünidel juubeldatakse, trambitakse jalgu, publik kihab rõõmust, kõik sõjaväeüksused skandeerivad kooris tema nime. Viimane ring, hõikab enesevalitsuse kaotanud teadustaja täiel rinnal, hingeldades selgelt rohkem kui Emil ise, ja pööraseks muutunud stardikohtunik kõmmutab oma püstolist paugu õhku, sellal kui Emil aina edasi kihutab ja veelgi kiirust tõstab, ehkki konkurendid on juba väga kaugemale maha jäänud.

Kui ta viimaks lõpusirgele sööstab, on publik minestuse äärel, ning kui ta finišilindi maha jookseb, hakkavad vaatajad mõirgama, tundub, et ovatsioonid ei lõpe ial. Mitte keegi – sest kõigil on sellest ükspuha – ei taipa märkida, et kõige muu hulgas purustas ta ka Tšehhoslovakkia rekordi.

Ja tema, Emil, kes ei näita mingeid väsimuse märke, manab näole leebe naeratuse ja sörgib pärast finišisse jõudmist mõnusalt edasi, otsekui tahaks ennast pärast kerget pingutust lihtsalt veidi lõdvestada. Kuid seda ei lasta tal kaua teha, talle valgub kaela küsimuste laviin, ühed aitavad talle riided selga, et tal soe oleks, teised kisuvad riided jälle ära, et teda paremini näha, kõik pildistavad teda iga külje pealt ja kõik tahavad talle läbisegi öelda, et ta on korda saatnud midagi uskumatut. Tema nime väljaspool kodumaad veel eriti ei teata ja tundub, et inimeste arvates ei tea ta seda ka ise, kuna seda korratakse nii- ja naapidi, justkui selleks, et teda informeerida. Emilit, kellest oleme juba aru saanud, kui lihtne ja tagasihoidlik ta õieti on, ajab igalt poolt peale tükkiv imetlus segadusse. Ta muudkui korrutab, et ei, see on teist väga kena, aga tõepoolest ei, ta ei ole mingi imejooksja, et ta sai Euroopa meistrivõistlustel kõigest viienda koha.